

Bøn – fra mit inderste

Tekst: Line Nielsen

En bøn til Gud fra mit inderste. Virkelig? Det er slet ikke så nemt, som det lyder... For mit hjerte er bedragerisk – også for mig selv (Jer 17,9).

Og det tager jeg med ind i mit forhold til Gud. Jeg har figenblade, som jeg også dækker mig med overfor Gud. Jeg undlader at søge ham, når jeg lige vil "synde færdig" først. Jeg er som farisæerne, der også i mine bønner, forsøger at fremhæve mine egne fortræffeligheder...

Men det er jo godt! Ja, altså ikke det, jeg skrev, men det at jeg skrev det! Det er selverkendelse – hvis jeg ellers mener det, derinde i mit inderste. Og – her må jeg også erkende, at det stadig kniber. Men nu træder bønnen så virkelig ind.

En af mine erfaringer med bøn er, at Gud tager mig længere ind i mit inderste, end jeg troede eksisterede. Han giver mig friheden ved at slippe for figenbladene, trygheden ved blot at kunne være nøgen sammen med ham – den jeg er.

Han giver mig at stå ved, hvem jeg er. Og så kan jeg jo pludselig bede bønner, der rent faktisk handler om mit *virkelige* liv og mine *virkelige* behov. Jeg får hjælp ind i min *virkelige* verden med det, som det *virkelig* handler om!

Løgn og sandhed

Meget af det handler om den lille løgn, som jeg næsten ikke

opdager, men som desværre bringer mig væk fra sandheden. Og da Gud selv er sandhed, så er det ret skidt.

Lad os fx sige, at jeg er frygtelig slikken og også gerne vil tabe 7 kg. Umiddelbart kan det jo være fuldstændig sandt, og jeg beder Gud om at hjælpe mig med at styre min sliktrang og med at holde fast, så jeg kan tabe 7 kg. Det gør Gud så ikke??? I al fald ikke så jeg opdager det. Uanset hvor meget jeg kæmper eller beder, så er jeg lige slikken og vægten går ikke ned.

På et tidspunkt bliver jeg desperat, og det får mig til at stille Gud et spørgsmål i stedet for bare at give ham løsningen (at han skal hjælpe mig til ikke at slikke og til at tabe 7 kg). "Gud," spørger jeg fortvivlet, "hvorfor kan jeg ikke få styr på den sliktrang? Hvad er det, der er galt?" Og så leder Gud mig faktisk til at se, at det slet ikke er sliktrangen, det handler om. I stedet handler det om, at jeg ofte er så frygtelig træt, eller jeg er ked af det, eller jeg keder mig – det er noget andet, som er det egentlige problem. Slikkeriet – det er bare et symptom.

Ja, der vil der bestemt være nogle af os, der bare er slikke – og det er det. Men eksemplet illustrerer, at nogle gange dømmes vi noget til et problem, og det beder vi for. Men Gud ser noget andet og dybere i os... inderst inde.

Så Gud leder os forbi vores overfladiske "sandheder", som måske er "løgne" – til at forstå nogle dybere sandheder om os selv. Den vej kan vi bare ikke gå selv. Men vi kan gå den sammen med Gud i bøn.

Jeremias' inderste

Der er bibelske eksempler på det her. Masser! Jeremias er en af dem. Han var præstesøn og havde sikkert hele sit liv længtes efter Guds personlige kald. Og det kom! Gud fortæller ham: *Jeremias, jeg har været med lige siden, du blev undfanget. Jeg har hele tiden haft kaldet til dig om at blive profet – og det er mig, som vil gøre det! Nu!* Det var jo drømmen af et kald. Gud, som vil bruge ham!

Men Jeremias protesterer, at han er ung og ikke kan tale. Så er vi der! Lige ved løggen i Jeremias' liv. Ja, på overfladen var det jo sandt nok. Han *var* ung og næppe nogen øvet taler. Men det var jo slet ikke det, det handlede om. I virkeligheden skulle han have sagt noget a la: *Gud, jeg tør ikke. Jeg er frygtelig bange for alle de mennesker, som jeg skal møde. Alle mine følelser er bare så overvældende, at jeg slet ikke kan finde ud af at give dig min tillid.* For det var jo det, det handlede om.

Heldigvis er det også det, som Gud håndterer, da han svarer Jeremias. Og i tillæg rører Herren ham med sin hånd og fylder ham med sine ord og sine løfter om at ville være hans styrke. (Jer 1).

Gud mødte Jeremias' virkelige jeg, det inderste. Ligesom han ønsker at møde hver eneste af os som den, vi virkelig er, vores inderste.

Jakobs inderste

Jakob, som i den grad længtes efter at bære førstefødselsretten videre som Guds egen udvalgte søn, havde så svært ved at overgive sig til Gud. Han blev ved med at forsøge at klare tingene selv. Han købte førstefødselsretten for en linsegryde. Han bedrog for at få velsignelsen. Han tog flere koner, fordi han selv blev bedraget. Osv. Nu havde Gud sagt til Jakob, at det var tid til at tage tilbage. Det var godt. Men det var også skidt. Skidt, fordi han aldrig havde fået gjort op. Hverken med Gud eller med mennesker.

Dette faktum prægede Jakob ind i hans inderste. Ind i hans bønneliv. Han kunne ikke i tillid til Gud hvile i, at Gud nok skulle tage hånd om det hele. For Jakob var i tvivl om, om han sådan rigtigt havde taget imod Guds kald. Han var jo slet ikke vant til, at lade Gud tage hånd om tingene. Så natten igennem kæmpede Jakob. I sindet. I bøn. Han flyttede rundt på familien. Delte dem. Sendte gave til Esau. Bad. Bad og kæmpede igen. Og der i nattens mørke kæmpede han med Gud selv.

Og pludselig vidste Jakob, hvad han virkelig havde brug for: Guds velsignelse! Det var kun Guds velsignelse, som kunne gøre en forskel i Jakobs liv. Han havde altid selv søgt at tilrane sig velsignelserne... Men nu hungrede han efter den, som Gud selv ville give ham.

Gud stopper op der med Jakob i favnen. Han spørger ham: *Hvem er du egentlig? Hvem er det, du vil, jeg skal velsigne? Er det ham, som sender gaver og deler familien,*

som har tjent godt i mange år, været for stort et match for Laban, undvejet sin bror i tide, fået velsignelsen med hjemmefra? Hvem er du egentlig? Og Jakob er nu, sammen med Gud efter mange års kampe nået ind til sit inderste: Gud, det er mig, Jakob, bedrageren. Det er mig, som altid har villet selv. Mig der aldrig har villet hverken din timing eller dine velsignelser. Gud, det er mig Jakob, bedrageren, det er mig, som trænger til alle dine velsignelser!

Se, det var jo en ærlig snak! Og Gud siger til ham: "Du skal ikke længere hedde Jakob, men Israel, for du har kæmpet med Gud og mennesker, og du har sejret" (1 Mos 32,29).

Nu kunne Gud give Jakob alt det, som han havde brug for. Nu kunne han velsigne ham, Jakob, ikke blot hans ikke eksisterende glansbillede...

Paulus' inderste

Paulus havde vist ikke noget glansbillede... På hans vej til Damaskus mødte han Gud så tydeligt, at han blev totalt blindet for efterfølgende at få øjnene åbnet for Guds virkelighed. Det var virkeligheden om, at han, Paulus, havde forfulgt Jesus selv. Han siger selv: "For jeg er den ringeste af apostlene, ikke værdig til at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Guds kirke. Men af Guds nåde er jeg, hvad jeg er." "For når jeg er magtesløs, så er jeg stærk." "Jeg, som går for at være spagfærdig, når jeg er hos jer, men modig, når jeg er fraværende." "Dog, hvad jeg havde af fortjeneste, det regner jeg nu på grund af Kristus for tab. Ja, jeg regner så vist alt for tab på grund af det langt større at kende Kristus Jesus, min Herre." (1 Kor 15,9-10; 2 Kor 12,10; 10,1; Fil 3,7-8).

Ja, sådan var det. Paulus stod ved det. Og var i øvrigt væk. Væk, fordi hans liv var skjult i Kristus. Han var totalt absorberet af Kristus! "Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig" (Gal 2,19-20).

Det er det, der sker, når vi igennem bønnen bliver forenet med Kristus. Ikke en bøn som bare begynder og stopper. Men en bøn, som er stabil og vedvarende som vores åndedræt: "Bed uophørligt, sig tak under alle forhold" (1 Thess 5,17-18).

Mit inderste

Ja, tak og pris! Gud vil hjælpe mig – også med mit eventuelle slikkeri og de 7 kg. Men Gud vil gøre meget mere end det. Gud, "som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår." (Ef 3,20).

Det er lige så vildt som beretningen med Na'aman. Na'aman, der kom til Elias for at betale for helbredelse fra spedalskhed. Men Gud ville ikke have betaling. Og Gud ville give ham mere end helbredelse – han ville give ham frelsen! Han ville give ham oplevelsen af, at få livets gave på ny. Ja, "hans krop blev så rask som en lille drengs" (2 Kong 5,14). Det var jo totalt unødvendigt... en mand på 30 eller 40 eller? som fik hud som en drengs...

Sådan er Gud! Han går med mig lige ind i mit inderste! Han rører ved det dybeste i mig. Han sætter mig fri af alle mine figenblade. Igennem Ånden og bønnen forenes vi – Jesus i mig. Derinde forenet med mit inderste! Bønnerne stiger fra mit hjerte op til Gud med tak og pris! Jeg er tryk og tillidsfuld. Jeg er hans, og han er min.